

Sygn. akt V CSK 477/12

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku R. B.
przy uczestnictwie [...] Agencji [...] Sp. z o.o. w B.
o ustanowienie służebności drogi koniecznej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 17 lipca 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 5 lipca 2012 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) orzeka, że wnioskodawca i uczestnik postępowania ponoszą koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.**

Uzasadnienie

Wnioskodawca R. B. wniósł skargę kasacyjną (błędnie nazwaną kasacją) od postanowienia Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 5 lipca 2012 r., oddalającego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w D. z dnia 27 marca 2012 r., którym oddalony został wniosek o ustanowienie służebności drogi koniecznej. Sąd przyjął, że przesłanka z art. 145 k.c. nie została spełniona, gdyż nieruchomości wnioskodawcy ma dostęp do drogi publicznej poprzez inną należącą do niego nieruchomości, a przeprowadzenia prac dostosowawczych wymagać będzie jedynie wykorzystywanie jej poprzez samochody ciężarowe o dużej ładowności i rozmiarach.

Sąd Najwyższy oceniając, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., skargę kasacyjną w aspekcie podstaw jej przyjęcia do rozpoznania, zważył:

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie w zasadzie jest usprawiedliwione wtedy, gdy skarga realizuje funkcję publicznoprawną. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przewidziano formalny wymóg przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwiać ma ocenę, czy w danym przypadku spełnione są przesłanki umożliwiające wydanie pozytywnego postanowienia w tym przedmiocie. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i obejmuje wyłącznie wskazane elementy skargi, nie może być połączona z oceną zasadności podstaw skargi kasacyjnej.

W wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca wskazał jako przesłankę oczywistą zasadność skargi. Całość motywacji sprowadza się do następujących stwierdzeń „Wobec bezpodstawnego przyjęcia, że dojazd od

strony ulicy L. jest odpowiedni i odebrania wnioskodawcy możliwości przytaczania faktów i dowodów na poparcie swoich twierdzeń poprzez oddalenie zgłoszonych wniosków o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka, jak również ponownego przesłuchania biegłego, celem wydania stosownej opinii, stronie zostało odebrane jej niczym nieograniczone prawo do aktywnego uczestniczenia w postępowaniu sądowym. Takie działanie Sądu przyczyniło się również do tego, że wnioskodawca nie miał skutecznej możliwości odparcia twierdzeń i wniosków strony przeciwnej, co też w dodatkowy sposób świadczy o tym, wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona”.

Powyższe twierdzenia nie usprawiedliwiają przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawcy do rozpoznania. W myśl art. 398³ § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, stąd przeważająca część zarzutów podniesionych w podstawie skargi, dotyczących naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. bądź pośrednio kwestionujących podstawę faktyczną rozstrzygnięcia była niedopuszczalna i nie mogła podlegać rozważeniu w świetle istnienia podstaw do przyjęcia jej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Podstawę oceny w tym zakresie stanowić mogłyby jedynie podniesione naruszenia art. 217 § 1 k.p.c. i art. 381 k.p.c. Uzasadnienie zaskarżonego postanowienia zawiera jednak przekonujące argumenty, wskazujące, że przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka W. B. było zbędne, a zastrzeżenia względem opinii biegłego M. B., zgłaszane przez powoda w apelacji, zostały rozstrzygnięte już przez sąd pierwszej instancji i nie usprawiedliwały dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej przez sąd drugiej instancji. Wnioskodawca wnosił o uzupełnienie opinii biegłego na etapie postępowania przed Sądem Rejonowym, co nastąpiło na rozprawie w dniu 15 marca 2012 r., także odnośnie do podziemnego ciągu nawęglania oraz utrudnień związanych z wjazdem pojazdów dostawczych. Skarżący pomija, że Sąd postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2012 r. odmówił sprostowania protokołu tej rozprawy co do stwierdzeń biegłego, że wjazd od ul. L. będzie „karkołomny”, potwierdzając, że biegły wspominał o trudnościach z tym związanych. Postanowienia tego nie zakwestionowano w apelacji na podstawie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Biorąc to pod uwagę

nie można uznać za oczywiście uzasadnione zarzutów naruszenia art. 217 § 1 i art. 381 k.p.c. podniesionych w skardze.

W niniejszej sprawie brak było ponadto podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania przed Sądem Okręgowym, które podlegałyby uwzględnieniu z urzędu przez Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania orzekając zgodnie z art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

aw

es